

ΣΤΕΚΟΜΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ στραμμένη στο δωμάτιο, ατενίζοντας έξω απ' το παράθυρο. Ήταν ένα τέχνασμα που είχα μάθει από τη μητέρα μου προκειμένου να δίνω την εντύπωση ότι έχω τον πλήρη έλεγχο. Η Ελόρα μού είχε δώσει αμέτρητες συμβουλές τους τελευταίους μήνες, αλλά εκείνες που με βοηθούσαν να επιβληθώ σε μια τέτοια σύσκεψη ήταν οι πιο πολύτιμες.

«Πριγκίπισσα, νομίζω ότι τώρα μιλάει η απειρία σας», είπε ο καγκελάριος. «Δεν μπορείτε να φέρετε την κοινωνία τα πάνω κάτω!»

«Δεν έχω τέτοιο σκοπό». Γύρισα αργά και του έριξα μια παγερή ματιά, αναγκάζοντάς τον να χαμηλώσει το βλέμμα στο μαντίλι που είχε κάνει κουβάρι μέσα στα νευρικά, αεικίνητα δάχτυλά του. «Όμως δεν μπορούμε και να συνεχίσουμε να παραβλέπουμε τα προβλήματα».

Επιθεώρησα την αίθουσα συσκέψεων βάζοντας τα δυνατά μου ώστε να φαίνομαι το ίδιο ψυχρή και επιβλητική όσο ήταν πάντα η Ελόρα. Δεν είχα σκοπό να γίνω μια αυταρχική μονάρχης, αλλά ήξερα ότι θα με αφηφούσαν στο ελάχιστο δείγμα αδυναμίας. Αν ήθελα να πετύχω κάποια αλλαγή εδώ, έπρεπε να φανώ ανυποχώρητη.

Από τη στιγμή που η Ελόρα δεν ήταν πια σε θέση να εκτελεί τα καθήκοντά της, είχα αναλάβει εγώ τη διαχείριση των καθημερινών υποθέσεων του παλατιού, αλλά και την προεδρία σε πολλές

συσκέψεις. Η επιτροπή βασιλικών συμβούλων φαινόταν να καταναλώνει μεγάλο μέρος του χρόνου μου.

Ο καγκελάριος ήταν εκλεγμένος αντιπρόσωπος των Τριλ, ωστόσο, μόλις ολοκλήρωνε τη θητεία του, σχεδίαζα να υπονομεύσω την επανεκλογή του με κάθε θεμιτό μέσο. Δεν ήταν παρά ένας άνανδρος δολοπλόκος, και είχαμε ανάγκη κάποιον πολύ πιο δυνατό για το αξίωμα.

Ο Γκάρετ Στρομ –ο «εξ απορρήτων» της μητέρας μου– ήταν παρών σήμερα, αλλά όχι πάντα. Ανάλογα με το πώς αισθανόταν η Ελόρα, συχνά προτιμούσε να μένει κοντά της και να τη φροντίζει παρά να συμμετέχει στις συσκέψεις.

Η βοηθός μου, η Τζος, καθόταν στο πίσω μέρος της αίθουσας και κρατούσε πυρετωδώς σημειώσεις όσο μιλούσαμε. Ήταν μια μικροκαμωμένη κοπελίτσα που είχε μεγαλώσει στο Φόρενινγκ σαν *μάνσκιγκ* και δούλευε ως γραμματέας της Ελόρα. Από τη στιγμή που ανέλαβα τη διοίκηση του παλατιού, κληρονόμησα και την Τζος ως προσωπική μου βοηθό.

Ο Ντάνκαν, ο σωματοφύλακός μου, στεκόταν δίπλα στην πόρτα, όπως έκανε πάντα στη διάρκεια των συσκέψεων. Με ακολουθούσε παντού σαν τη σκιά μου και, παρότι μικροκαμωμένος και αδέξιος, ήταν πολύ πιο έξυπνος απ' όσο υπέθεταν όσοι τον γνώριζαν. Στο σύντομο διάστημα των τελευταίων μηνών είχα καταλήξει να τον εκτιμώ και να αναγνωρίζω τη δουλειά του, κι ας μην είχε καμιά ελπίδα να αντικαταστήσει τον Φιν Χολμς, τον αληθινό φύλακα-άγγελό μου.

Η Ορόρα Κρόνερ καθόταν στην κεφαλή του τραπεζιού, με τον Τόβε, το μνηστήρα μου, δίπλα της. Ήταν ο μόνος που με υποστήριζε συνήθως, και ήμουν ευγνώμων για την παρουσία του. Δεν ξέρω πώς θα κατάφερνα να ασκώ οποιαδήποτε εξουσία αν ένιωθα εντελώς μόνη ενάντια σε όλους.

Επίσης παρούσα ήταν η μαρκσίνια Λόρεντ –μια γυναίκα που προσωπικά δεν εμπιστευόμουν ιδιαίτερα, αλλά συγκαταλεγόταν

στα άτομα που ασκούσαν τη μεγαλύτερη επιρροή στο Φόρενινγκ-, ο μαρκίς Μπείν, υπεύθυνος του προγράμματος ανταλλαγής νεραϊδόπαιδων με ανθρώπινα μωρά και ο Τόμας Χολμς, υπεύθυνος ασφαλείας και επικεφαλής όλων των ιχνευτών.

Οι λίγοι ακόμα υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι που κάθονταν γύρω από το τραπέζι παρακολουθούσαν κατηφείς τη συζήτηση. Η κατάσταση διαγραφόταν όλο και πιο δυσοίωνη για τους Τριλ, κι εγώ πρότεινα αλλαγές. Μα αυτοί δεν ήθελαν αλλαγές από μένα, ήθελαν να στηρίξω ένα σύστημα που είχε θεσπιστεί πριν από αιώνες και διατηρούνταν απaráλλαχτο, παρότι είχε πάψει να αποδίδει. Η κοινωνία μας κατέρρεε, κι αυτοί αρνούνταν να αναγνωρίσουν τις ευθύνες τους.

«Με όλο το δέοντα σεβασμό, πριγκίπισσα», πήρε το λόγο η Ορόρα, κι έσταξε τόσο μέλι η φωνή της, ώστε σχεδόν κάλυπτε το φαρμάκι των αληθινών της αισθημάτων απέναντί μου, «έχουμε σοβαρότερα θέματα να επιλύσουμε. Οι Βίτρα ενισχύουν τις θέσεις τους, και με την ανακωχή να πλησιάζει στο τέλος...»

«Η *ανακωχή*», πετάχτηκε ρουθουνίζοντας η μαρκσίνα Λόρεντ. «Πολύ που μας ωφέλησε κι αυτή...»

«Η ανακωχή δεν έληξε ακόμα», υπενθύμισα στην ομήγυρη ορθώνοντας το ανάστημά μου. «Οι ιχνευτές μας αγωνίζονται να λύσουν τα εν λόγω προβλήματα αυτή τη στιγμή που μιλάμε, κι αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που θεωρώ τόσο σημαντικό να βρουν μια θεσμοθετημένη μεταρρύθμιση υπέρ τους όταν επιστρέψουν».

«Αυτό μπορεί να περιμένει για *όποτε* επιστρέψουν», είπε ο καγκελάριος. «Θα έλεγα ότι αυτό που πρωτεύει αυτή τη στιγμή είναι να σώσουμε τους εαυτούς μας».

Κατέβαλα προσπάθεια για να κρύψω την απέχθειά μου για τον ίδιο και τις απόψεις του. «Δεν προτείνω ούτε ανακατανομή του πλούτου ούτε κατάργηση της μοναρχίας», δήλωσα. «Λέω απλώς ότι οι ιχνευτές είναι εκεί έξω και ρισκάρουν τη ζωή τους για να

υπερασπιστούν εμάς και να προστατέψουν τα νεραϊδοπαίδια μας, συνεπώς τους αξίζει να έχουν ένα πραγματικό σπιτικό να τους περιμένει όταν γυρίζουν. Λέω ότι πρέπει ν' αρχίσουμε *τώρα* να συγκεντρώνουμε χρήματα, ώστε, όταν τελειώσει όλο αυτό, να ξεκινήσει η οικοδόμηση αληθινών σπιτιών για τους ιχνευτές».

«Όσο υψηλόφρων κι αν είναι η ιδέα σας, πριγκίπισσα, για τους Βίτρα είναι που πρέπει να συγκεντρώνουμε χρήματα», παρατήρησε ο μαρκίς Μπείν.

«Δεν μπορούμε να εξαγοράσουμε τους Βίτρα», επενέβη ο Τόβε. «Το θέμα τους δεν είναι ο πλούτος, αλλά η δύναμη. Όλοι ξέρουμε τι θέλουν, και μερικές χιλιάδες –ή και *εκατομμύρια* ακόμα– δολάρια δε θα τους αλλάξουν μυαλά. Θα δίναμε απλώς την ικανοποίηση στο βασιλιά τους να μας τα πετάξει στα μούτρα».

«Θα κάνω ό,τι περνά απ' το χέρι μου για να διασφαλίσω το Φόρενινγκ, αλλά έχετε δίκιο», παρατήρησα. «Δεν έχουμε βρει ακόμα μία ελπιδοφόρα λύση στο πρόβλημα με τους Βίτρα. Η κατάσταση θα μπορούσε κάλλιστα να κλιμακωθεί σε αιματηρή σύγκρουση και, αν συμβεί κάτι τέτοιο, είναι απαραίτητο να στηρίξουμε τους μαχητές μας. Τους αξίζει η καλύτερη φροντίδα, και σ' αυτήν περιλαμβάνονται αξιοπρεπείς κατοικίες και φροντίδα από τους θεραπευτές μας, σε περίπτωση τραυματισμού τους στη μάχη».

«Θεραπευτής να φροντίζει ιχνευτή;» Το χαχανητό της μαρκσίνα Λόρεντ παρέσυρε και μερικούς άλλους. «Τι γελοία σκέψη!»

«Γιατί γελοία;» ρώτησα όσο πιο ατάραχα μπορούσα. «Έχουμε την αξίωση να πεθάνουν για χάρη μας, αλλά απαξιούμε να θεραπεύσουμε τα τραύματά τους; Δεν μπορούμε να ζητάμε μόνο, χωρίς ν' ανταποδίδουμε το ελάχιστο».

«Είναι κατώτεροί από εμάς», είπε η Λόρεντ σαν να απευθυνόταν σε άτομο με νοητική υστέρηση. «Και δεν είναι τυχαίο, υπάρχουν λόγοι γι' αυτό. Γιατί στην ευχή να τους αντιμετωπίζουμε σαν ίσους, τη στιγμή που δεν είναι;»

«Επειδή το επιβάλλει η στοιχειώδης αβρότητα», απάντησα χωρίς δισταγμό. «Μπορεί να μην είμαστε άνθρωποι, αλλά αυτό δε δικαιολογεί το να συμπεριφερόμαστε απάνθρωπα. Γι' αυτό όλο και περισσότεροι Τριλ εγκαταλείπουν τις πόλεις μας και προτιμούν να ζήσουν ανάμεσα στους ανθρώπους, αφήνοντας τις δυνάμεις τους να πεθάνουν. Πρέπει να τους προσφέρουμε ένα βαθμό ευτυχίας, διαφορετικά για ποιο λόγο να μένουν;»

Η Λόρεντ μουρμούρισε κάτι μέσα απ' τα δόντια της και κράτησε τα ψυχρά, στο χρώμα του ατσαλιού μάτια της καρφωμένα στο δρύινο τραπέζι. Τα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα πίσω, πιασμένα σ' έναν κότσο τόσο σφιχτό, που τσίτωνα το δέρμα του προσώπου της. Μήπως αυτός ήταν ο λόγος που είχε διαλέξει τη συγκεκριμένη κόμμωση;

Η μαρκσίνα Λόρεντ ήταν μια πανίσχυρη Τριλ που διέθετε την ικανότητα να προκαλεί και να ελέγχει τη φωτιά· ο χειρισμός ενός τόσο ισχυρού χαρίσματος ήταν εξαντλητικός. Οι δυνάμεις των Τριλ τους εξαντλούσαν, έκοβαν χρόνια από τη ζωή τους και τους γερνούσαν πρόωρα. Αλλά, αν επέλεγαν να μην τις ασκούν, οι δυνάμεις αυτές πρόσβαλαν με κάποιο τρόπο το μυαλό τους, διέβρωναν τις σκέψεις τους και τους οδηγούσαν στην παραφροσύνη. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για τον Τόβε, ο οποίος γινόταν απόμακρος και αγενής αν δε χρησιμοποιούσε τις ικανότητές του στην ψυχοκίνηση.

«Είναι καιρός για μια αλλαγή», είπε τώρα ο Τόβε σπάζοντας την αμήχανη σιωπή που παρατεινόταν ενοχλητικά. «Μπορεί να είναι σταδιακή, αλλά θα συντελεστεί».

Ένας κοφτός χτύπος στην πόρτα συγκράτησε τις αντεγκλήσεις από τους παρευρισκόμενους κι ανέβασε επικίνδυνα την πίεση του καγκελάριου, αν έκρινε κανείς από το κατακόκκινο χρώμα στα μάγουλά του.

Ο Ντάνκαν άνοιξε την πόρτα και η Γουίλα έχωσε το κεφάλι της στο άνοιγμα χαμογελώντας αμήχανα. Ως μαρκσίνα, κόρη του

Γκάρετ αλλά και καλύτερή μου φίλη, είχε κάθε δικαίωμα να βρίσκεται εδώ. Την είχα διαβεβαιώσει επανειλημμένα ότι ήταν ευπρόσδεκτη να συμμετάσχει σε αυτές τις συσκέψεις, αλλά εκείνη αρνιόταν κάθε φορά, λέγοντας ότι φοβόταν πως θα έκανε περισσότερο κακό παρά καλό. Η αλήθεια είναι ότι δυσκολευόταν κάπως να διατηρήσει τα προσχήματα όταν διαφωνούσε με κάποιον.

«Με συγχωρείτε», είπε η Γουίλα σπρώχνοντας την πόρτα και τον Ντάνκαν για να μπει. «Δεν ήθελα να διακόψω, αλλά είναι περασμένες πέντε, κι εγώ υποτίθεται πως έπρεπε να πάρω την πριγκίπισσα στις τρεις για τον εορτασμό των γενεθλίων της».

Έριξα μια πλάγια ματιά στο ρολόι, συνειδητοποιώντας ότι αυτή η σύσκεψη είχε τραβήξει πολύ περισσότερο απ' όσο σχεδίαζα αρχικά. Η Γουίλα ήρθε αποφασιστικά προς το μέρος μου. Χαμογέλασα απολογητικά στην ομήγυρη, ξέροντας ότι δεν το 'χε σε τίποτα να με βγάλει σηκωτή από κει μέσα αν δεν κήρυσσα αμέσως τη λήξη της σύσκεψης.

«Ω, μα βέβαια», είπε ο καγκελάριος χαμογελώντας μου με μια εμετικά λαίμαργη έκφραση στο βλέμμα. «Είχα ξεχάσει ότι αύριο κλείνεις τα δεκαοχτώ. Γίνεσαι γυναίκα...» Ξερογλειφόταν τη στιγμή που σηκώθηκε ο Τόβε, αποκλείοντάς τον από το οπτικό μου πεδίο.

«Να μας συγχωρείτε», πήρε το λόγο ο μνηστήρας μου, «αλλά η πριγκίπισσα κι εγώ έχουμε σχέδια γι' απόψε. Η σύσκεψη θα συνεχιστεί την ερχόμενη εβδομάδα, αν συμφωνείτε όλοι».

«Θα επιστρέψετε στα καθήκοντά σας την ερχόμενη εβδομάδα;» ρώτησε η Λόρεντ με μια έκφραση φρίκης. «Τόσο σύντομα μετά το γάμο σας; Δε θα φύγετε για μήνα του μέλιτος με την πριγκίπισσα;»

«Όπως έχει η κατάσταση, δε νομίζω πως είναι συνετό», παρατήρησα. «Με τόσα φλέγοντα ζητήματα σε εκκρεμότητα εδώ».

Κι ενώ αυτό ήταν γεγονός αδιαμφισβήτητο, δεν ήταν ο μόνος

λόγος που θυσίαζα την εμπειρία του μήνα του μέλιτος. Στην πραγματικότητα, όσο κι αν είχα συμπαθήσει τον Τόβε, δεν μπορούσα καν να φανταστώ πώς θα τον περνούσαμε οι δυο μας. Εδώ απέφυγα να σκέφτομαι πώς θα περνούσαμε την πρώτη νύχτα του γάμου μας...

«Πρέπει να εξετάσουμε τις τοποθετήσεις των αλλαγμένων», είπε ο μαρκίς Μπείν και σηκώθηκε φουριόζικα. «Δεδομένου ότι οι ιχνευτές φέρνουν εσπευσμένα τα αλλαγμένα πίσω και πολλές οικογένειες αρνούνται πλέον να ανταλλάξουν τα νεογνά τους, η ροή του προγράμματος έχει διαταραχθεί. Είναι επείγουσα ανάγκη να το αναθεωρήσουμε».

«Αρκετά». Η Γουίλα πέρασε το χέρι της κάτω απ' το μπράτσο μου, έτοιμη να με σύρει έξω από την αίθουσα. «Η πριγκίπισσα θα επιστρέψει στα καθήκοντά της από Δευτέρα, και τότε υπογράφει ό,τι θέλετε».

«Γουίλα, δε θα πάρει περισσότερο από ένα λεπτό», διαμαρτυρήθηκα, αλλά όταν με κεραυνοβόλησε με το βλέμμα, στράφηκα στον μαρκίς χαμογελώντας απολογητικά. «Έχετε το λόγο μου ότι θα είναι το πρώτο ζήτημα που θα εξετάσω τη Δευτέρα το πρωί».

Ο Τόβε βγήκε μαζί μας στο διάδρομο και, παρότι είχαμε φύγει από την αίθουσα συσκέψεων, η Γουίλα συνέχισε να με κρατάει αγκαζέ. Ο Ντάνκαν ακολουθούσε ένα βήμα πίσω μας όταν φτάσαμε στη Νότια Πτέρυγα. Είχα ακούσει αμέτρητα κηρύγματα για το πόσο ανάρμοστο ήταν να μεταχειρίζομαι τον Ντάνκαν σαν ίσο-δημοσίως, τουλάχιστον-, και εδώ περιστοιχιζόμασταν από ένα σωρό αξιωματούχους των Τριλ.

«Πριγκίπισσα;» είπε η Τζος τρέχοντας ξοπίσω μου με έγγραφα να ξεχύνονται από το ντοσιέ της. «Πριγκίπισσα, θέλεις να κανονίσω συνάντηση με τον μαρκίς Μπείν τη Δευτέρα για την αναθεώρηση του προγράμματος ανταλλαγής;»

«Ναι, θα με βόλευε πολύ», είπα βραδύνοντας το βήμα μου για να της απαντήσω. «Σ' ευχαριστώ, Τζος».

«Έχεις ήδη μια προγραμματισμένη συνάντηση στις δέκα με τον μαρκίς της Οσλίνα». Η Τζος βρήκε το ημερολόγιο των ραντεβού στο ντοσιέ της· ένα φύλλο πέταξε κυματίζοντας από τα χαρτιά της. Ο Ντάνκαν το άρπαξε στον αέρα και της το επέστρεψε. «Ευχαριστώ! Συγγνώμη! Ε... λοιπόν, να κλείσω τη συνάντηση πριν ή μετά απ' αυτό το ραντεβού σου, πριγκίπισσα;»

«Δε φτάνει που θα στρωθεί στη δουλειά σχεδόν αμέσως μετά τον γάμο της», πήρε το λόγο η Γουίλα. «Λες να θέλει να το κάνει κι από τα μαύρα χαράματα; Βάλ' την το απόγευμα».

Έριξα μια πλάγια ματιά στον Τόβε, που περπατούσε δίπλα μου, αλλά η έκφρασή του ήταν ανεξίχνιαστη. Από την ώρα που μου είχε κάνει την πρόταση και μετά, ζήτημα αν είχε πει δυο λέξεις σχετικά με το γάμο. Με τη μητέρα του και τη Γουίλα να έχουν πάρει πάνω τους κάθε λεπτομέρεια της διοργάνωσης, εμείς δε χρειαζόταν να κουβεντιάσουμε ούτε καν για τον ανθοστολισμό.

«Είναι καλά στις δύο μετά το μεσημέρι;» ρώτησε η Τζος.

«Ναι, μια χαρά», απάντησα. «Σ' ευχαριστώ, Τζος».

«Κανονίστηκε», μονολόγησε και κοντοστάθηκε για να σημειώσει το ραντεβού στο ημερολόγιο.

«Και τώρα, είναι ελεύθερη υπηρεσίας ως τη Δευτέρα», δήλωσε η Γουίλα πάνω από τον ώμο της, με τόνο που δε σήκωνε αντιρρήσεις. «Αυτό σημαίνει πέντε ολόκληρες μέρες που δε θα την ενοχλήσει, δε θα της μιλήσει ούτε θα την πλησιάσει κανείς για δουλειά. Να το θυμάσαι, Τζος! Να είσαι κάθετη ότι η πριγκίπισσα δε δέχεται πριν τη Δευτέρα, όποιος κι αν ζητήσει να τη δει».

«Μείνε ήσυχη, μαρκούνα Στρομ», είπε η Τζος, κι έπειτα χαμογέλασε πλατιά. «Χρόνια πολλά, πριγκίπισσα, και καλή τύχη στο γάμο σου!»

«Δε φανταζόμουν ότι μπορεί να ήσουν τέτοια εργασιομανής», είπε η Γουίλα αναστενάζοντας. «Όταν στεφθείς βασίλισσα, αμφιβάλλω αν θα προλαβαίνω να σε δω ποτέ...»

«Με συγχωρείς», είπα. «Προσπάθησα να τελειώσω νωρίτερα με τη σύσκεψη, αλλά οι εξελίξεις τρέχουν».

«Αυτή η Λόρεντ μού τσακίζει τα νεύρα», είπε ο Τόβε μορφάζοντας στη σκέψη. «Όταν γίνεις βασίλισσα, πρέπει να την εξορίσεις».

«Όταν γίνω βασίλισσα, θα γίνεις κι εσύ βασιλιάς», του θύμισα. «Μπορείς να την εξορίσεις και μόνος σου».

«Σταθείτε να δείτε τι σας έχουμε ετοιμάσει γι' απόψε», είπε ο Ντάνκαν μ' ένα πλατύ χαμόγελο. «Θα διασκεδάσετε τόσο, ώστε θα τους ξεχάσετε όλους, ακόμα και τη Λόρεντ!»

Ευτυχώς, αφού επρόκειτο να παντρευτώ σε λίγες μέρες, είχα γλιτώσει από τον επίσημο χορό που δινόταν κανονικά για τα γενέθλια της πριγκίπισσας. Η Ελόρα είχε συμφωνήσει με την Ορόρα να παντρευτώ τον Τόβε μόλις έκλεινα τα δεκαοχτώ. Με τα γενέθλιά μου να πέφτουν Τετάρτη και το γάμο να έχει προγραμματιστεί για το Σάββατο, δεν περίσσευε λεπτό για το μεγαλειώδες πάρτι γενεθλίων που θα περίμεναν οι Τριλ.

Η Γουίλα, πάντως, ήταν ανένδοτη: έστω και ένα μικρό πάρτι ήταν επιβεβλημένο, ακόμα κι αν δεν το ήθελα ούτ' εγώ. Με δεδομένα τα όσα συνέβαιναν στο Φόρενινγκ, φάνταζε σαν το άκρον άωτον της επιπολαιότητας. Οι Βίτρα είχαν δεχτεί την πρότασή μας για εκχειρίδια, υποσχόμενοι να μη μας επιτεθούν μέχρι τη στέψη μου. Αυτό που δεν είχαμε συνειδητοποιήσει αμέσως ήταν η διπλή γλώσσα που είχαν χρησιμοποιήσει: συμφωνούσαν ότι δε θα επιτίθονταν σ' εμάς που ζούσαμε στο Φόρενινγκ, αλλά δε δεσμεύονταν για τους Τριλ που ζούσαν *εκτός* των ορίων της πόλης.

Και πράγματι, οι Βίτρα είχαν αρχίσει να κυνηγούν τα αλλαγμένα μας, τα νεραϊδοπαίδια που ζούσαν ακόμα με τις θετές οικογένειές τους στους κόλπους της ανθρώπινης κοινωνίας. Και μάλιστα είχαν καταφέρει ν' αρπάξουν μερικά πριν καταλάβουμε τι γινόταν, αλλά, μόλις το πήραμε χαμπάρι, στείλαμε τους καλύτερους ιχνηυτές μας να φέρουν πίσω όσα αλλαγμένα ήταν πάνω από δε-

καέξι χρονών. Όσο για τα μικρότερα, οι ιχνευτές μας είχαν εντολή να τα προστατεύουν χωρίς να γίνουν αντιληπτοί. Με δεδομένη την άμεση ενεργοποίηση του Amber Alert, της κοινής κινητοποίησης αστυνομικών Αρχών, ΜΜΕ, φορέων και πολιτών σε περίπτωση εξαφάνισης ανηλίκου, ξέραμε ότι ήταν μεγάλο ρίσκο για τους Βίτρα να τα αρπάξουν.

Κι αυτό μας έφερνε σε πολύ μειονεκτική θέση, αφού, για να προστατεύουν τα μικρά αλλαγμένα, οι ιχνευτές μας αναγκαστικά απείχαν από τα καθήκοντά τους στη φρούρηση του παλατιού, αφήνοντάς μας πιο ευάλωτους σε μια τυχόν αιφνιδιαστική επίθεση των Βίτρα. Ωστόσο, δεν έβλεπα εναλλακτική. Δε θα τους αφήναμε να αρπάξουν ή να κάνουν κακό στα παιδιά, και γι' αυτό επιστράτευσα όλους τους διαθέσιμους ιχνευτές μας.

Ο Φιν έλειπε συνεχόμενα για μήνες. Ήταν ο καλύτερος ιχνευτής μας, κι έφερνε πίσω αλλαγμένα απ' όλες τις κοινότητες των Τριλ. Είχα να τον δω από πριν τα Χριστούγεννα και, παρότι μου έλειπε ακόμα, ίσως ήταν καλύτερα έτσι. Σε λίγες μέρες θα παντρευόμουν κάποιον άλλο. Μπορεί να αγαπούσα τον Φιν, αλλά έπρεπε να το ξεπεράσω και να προχωρήσω.

«Και πού γίνεται αυτό το περιβόητο πάρτι, αλήθεια;» ρώτησα τη Γουίλα διώχνοντας τον Φιν από τις σκέψεις μου.

«Επάνω», απάντησε εκείνη οδηγώντας με στη μεγαλειώδη σκάλα που ξεκινούσε από την κεντρική σάλα του παλατιού. «Ο Ματ βάζει τις τελευταίες πινελιές».

«Τελευταίες πινελιές, ε;» επανέλαβα υψώνοντας το ένα μου φρύδι τάχα καχύποπτα.

Ξαφνικά, κάποιος άρχισε να βροντάει την εξώπορτα – τόσο μανιασμένα, ώστε όχι μόνο τράνταξε το χοντρό θυρόφυλλο, αλλά έκανε τα κρυστάλλινα διακοσμητικά του πολυελαίου να καμπανίσουν.

«Φυλάξου, πριγκίπισσα», είπε ο Ντάνκαν πηγαίνοντας αποφασιστικά να δει ποιος ήταν.